

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

သင်္ချိုင်းတုန်း

တပည့်စာပေ
ဝတ္ထုဂုဏ်ထူးဆောင်

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ သီဟထိပ်တင်တော၊ ရေယုမင်းညွှင်၊ နွေတမာန်
နတ်လူနီ ၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သီချင်းကုန်း

(၁)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ဂီတသမားတစ်ဦးနှင့် သန်လျင်မြို့မဈေးကြီးမှာ ပြန်ဆုံကြပါသည်။ ။

သူ့အမည်မှာ ကိုအေးကြူဟု ခေါ်၏။

ကိုအေးကြူသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့သည် နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရာသို့ အားရဝမ်းသာခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုလေ၏။

“မောင်ညိုမှိုင်းရေ ငါ့ညီရဲ့ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတွေကို အစ်ကိုဖတ်ရတယ်ဟေ့။ အားရသကွာ”

“ဝေဖန်မှုလည်း လုပ်ပါဦး အစ်ကိုရ”

“ကိုယ်မှ မရေးနိုင်တာဥစ္စာ။ သူများ ကြိုးစားပမ်းစားရေးဖွဲ့တာကို အပြစ်လုပ် အကျိုးမဲ့ မဝေဖန်ရဲပါဘူး ငါ့ညီရာ။ ငါ့ညီရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အစ်ကိုတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဖတ်ကြရာကနေ အစ်ကိုတို့ ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂန္ထီရဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ကို ပြောပြချင်လို့ ကွ”

“ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်လည်း ရေးစရာရေးကွက်ရှာနေတုန်း အတော်ပဲဗျ”

“ငါ့ညီ အချိန်ရရဲ့ လား”

“ရတယ် အစ်ကို။ ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း ကောင်းကောင်း ရမယ်ဆိုရင် နေဝင်သွားပါစေ ပြောသာပြော”

သို့နှင့် အစ်ကိုအေးကြူအမည်ရှိ ဂီတသမားကြီးသည် ကျွန်တော့် အား အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းနှစ် ခုကို ပြောပြရကား

ဦးစွာ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့၍ ပြန်လည်ရေးသားလိုက်ရပေသည်။

(မှတ်ချက်။ အမည်များကို သင့်သလို ပြောင်းလဲရေးသားလိုက်ပါသည်။)

(၂)

“တို့ ဦးလေးအမည်က ကိုကြီးစိန်တဲ့ ကွ မောင်ညိုမှိုင်းရ။ ဦး လေးကိုကြီးစိန်က လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ရဲဘော်ဖြူခေါင်း ဆောင်ဘဝနဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ခါးကြားချိတ်ပြီး ငါတို့ နယ်မှာ ဩဇာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပေါ့ကွာ။”

ကိုကြီးစိန်ဟာ

ဂီတမှာ လည်း ကျွမ်းကျင်တယ် ငါ့လူရဲ့။ မယ်ဒလင်၊ ဂီတာရော အ ကုန်တီးနိုင်တယ်။ သီချင်းလည်း ရေးတယ်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုတယ်။

ဂီတသမားဘဝကနေ နောက်ပိုင်း ရဲဘော်ဖြူဘဝထဲရောက်၊ နိုင်ငံ ရေးအစိုးရ ခေတ်ဦးကာလ အကွဲအပြဲဇာတ်လမ်းမှာ သူလည်း ဗီလိန်လို လို၊ ဇာတ်လိုက်လိုလိုနဲ့။

နောက်ဆုံး အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့ရတာပဲ။

ခုတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ ငါ့ညီရာ။

ဖြစ်ပုံက သူ ကာလသားကြီးအရွယ်တုန်းက ဖြစ်စဉ်ကွ။ ကိုကြီးစိန်

က လူပုံချော၊ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းကောင်း ။

မိဘများကလည်း (.....) ရွာမှာ ပိုက်ဆံရှိသူများ ဆိုပါစို့ကွာ။

ခေတ်ကာလက

ဂျပန်အပြေး၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာပြည်ကို ပြန်အုပ်ချုပ်နေသည့်အချိန်။

စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် မြို့ရော၊ ရွာရော ပျက်စီးပြီး ဟိုလူ့ကြောက်ရ၊ ဒီလူ့ကြောက်ရ။

သေနတ်သံကြားရင် ပြေးပုန်းရ။

သူကြီးမောင်းထုခေါ်ရင် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြေးလာရ၊ ကျီးလန့်စာစား အချိန်အခါကိုးကွ။

တို့ နေသည့်ရွာ ဦးလေးကြီးစိန်တို့ နေသည့် ရွာကြီးကလည်း သစ်ကြီးဝါးကြီး တောများ ဝိုင်းနေသည့် နေရာရယ်။

တစ်နေ့ တို့ များ ကိုကြီးစိန်တို့ ရွာကြီးကို ဟိုး ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။

မိန်းကလေးက အသားဖြူဖြူ၊ ချောချောသန့်သန့်လေး။ ကိုယ်လုံးကို ယ်ပေါက်ကလည်း လှမှ လှပါကွာ။ ငါတို့ လည်း မြင်ဖူးတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးလေးကြီးစိန်နဲ့ ငါတို့ က တူဝရီးပေမဲ့ အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းရယ်။

အစ်ကိုက ကာလသားပေါက်စ။

ကိုကြီးစိန်က ကာလသားစစ်စစ်ကြီး။

အဲဒီ မိန်းမချောလေးရဲ့ အမည်က မနန်းရွှေတဲ့ ။ မနန်းရွှေနဲ့ အတူ

လူကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။

လူလို့ သာ ပြောရတယ်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က လူနဲ့ မတူဘူး။ မျောက်ဝံ
မျက်နှာနဲ့ လူကြီးကွယ်။ အသားမည်းမည်း၊ လက်တံရှည်ရှည်၊ ထွားထွား
ကြီး။ ပါးစပ်ကပြဲပြီး မောက်နေတယ်။

မျက်ခုံးအောက်မှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးက ဝင်နေသလိုပဲ။

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အမွေးကြမ်းတွေ ဗရပျစ်နဲ့ ။

လူကြီးနာမည်က ဦးဗေဒါတဲ့ ။

ဦးဗေဒါဆိုတဲ့ မျောက်ဝံလိုလို၊ လူဝံလိုလို လူမည်းကြီးဟာ အခြား မ
ဟုတ်ဘူး ။ မိန်းမချောလေး မနန်းရွှေရဲ့ ယောက်ျားပဲ။

သူတို့ အကြင်လင်မယားဆိုတာကို တို့ တစ်ရွာလုံးသိကြတော့
အံ့သြကြတာပေါ့ကွာ။

မတန်လိုက်တာ။

နံ့သာဆီနဲ့ အီးတုံးလိုပဲ။

မသာနဲ့ နားတောင်း တခြားစီပဲ။ ကျီးကန်းဘဲဥ ချီလာတယ် စသည်
ဖြင့် ပြောကြ၊ ရိကြ၊ ဝေဖန်ကြပေါ့။

ဦးဗေဒါဆိုသည့်လူကြီးက ဆေးဆရာတဲ့ ဗျာ။

သူက ဗိန္နောဆေးဆရာ၊ ပယောဂကို ကုသူဆိုတော့
နောက်ဆုံးရွာမှာ အရေးအကြောင်းရှိရင် သူ့အားကိုးကြသူလည်း ရှိလာ
ရတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက တို့ များ ရွာနီးဝန်းကျင်မှာ ဝမ်းရောဂါ၊ ကျောက်ကြီးရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ၊ ဆင်းရဲမွဲတေရောဂါထူနေချိန်က။

အကြောင်းရှိရင် မြန်မာဗိဇ္ဇာဆေးဆရာ မြန်မာပယောဂကုဆရာနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကရေမန်း အားကိုးနေရချိန်ကိုး။

တောင်ဖျားက သင်္ချိုင်းကုန်းလည်း နေ့စဉ် မသာချရတာနဲ့ ခွေးတစ်စီး၊ ကြေးစည်သံတဝေဝေ၊ ငိုသံမစဲ ဖြစ်နေချိန်ပဲ။

တို့ များ ရွာမှာ ဓလေ့တစ်ခုရှိတယ် မောင်ညိုမှိုင်းရဲ့ ။ အဲဒါ ဘာလဲ ဆိုတော့ ရွာမှာ ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်လာရင် အဲဒီလူကို ရွာထဲမှာ မထားရတော့ဘူး။

ဟိုရွာပြင်သင်္ချိုင်းမှာ သွားနေခိုင်းရတယ်။

ဝမ်းရောဂါ အသည်းအသန်ဖြစ်ရင်လည်း ရွာသင်္ချိုင်းဝန်းကျင်မှာ သွားနေခိုင်းကြတာပဲ။ ရွာထဲမှာ လုံးဝနေခွင့်မပြုဘူး။ တစ်ရွာလုံးကို ကူးစက်မှာ ကြောက်ကြလို့ ပေါ့ကွာ။

အဲဒါ သူ့ဆွေမျိုး၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုး ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရွာထဲမှာ လုံးဝနေခွင့်မပြုဘူး။

ပြီး

ရွာထဲမှာ လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမတို့ ၊ ပြည့်တန်ဆာ အလုပ်လုပ်စားသူ မျိုး ကြားရင်မြင်ရင် ရွာထဲမှာ လုံးဝမထားဘူး။ တို့ ရွာကြီးကနေ နှင်ထုတ်လိုက်ရောကွ။

တို့ ရွာက အဲဒီလို ဓလေ့ရှိတဲ့ ရွာကြီးရယ်။

ပြောရရင်တော့ကွာ ဦးဗေဒါဆိုတဲ့ ပယောဂဆရာလိုလို၊ ဗိန္ဒော ဆရာလိုလိုလူကြီးဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းသွားလိုက်၊ ရွာထဲဝင်လာလိုက်။ လူ နာရောက်လာရင် ဆေးကုလိုက်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတာပေါ့။

ဒီမှာ သူ့မိန်းမ မနန်းရွှေကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကိုး။ မိန်းမကို ချစ်သ လား၊ သဝန်တိုသလားလည်း ပြောမနေနဲ့ ။

ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ မျှ အရောတဝင်မနေစေဘူးဗျာ။ မနန်းရွှေတို့ နေ သည့်အိမ်နဲ့ ကိုကြီးစိန်တို့ အိမ်နဲ့ က နီးတော့ မနန်းရွှေနဲ့ ဦးလေးကိုကြီး စိန်လည်း ကြာတော့ ရင်းနှီးလာသကွ။

ဦးဗေဒါက ဒါကို သိပ်မနှစ်မြို့ဘူး။

သို့သော် သူ့မှာ လည်း ဒီနေရာဒေသစိမ်းမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိ တော့ သိပ်လည်း ကျယ်ကျယ်မလုပ်ရဲဘူး။

သူကလည်း ရွာကိုရှိန်နေသလို၊ ရွာကလူတွေကလည်း သူ့ကိုရှိန်ကြ သကိုး။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူက ပယောဂကုရာမှာ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းတယ် ။ စုန်းပူးသလိုလို၊ နတ်ပူးသလိုလို၊ သရဲပူးသလိုလိုမျိုး ဖြစ်နေလို့ က တော့

ဦးဗေဒါရဲ့ လက်နဲ့ သပ်ချလိုက်ရင် ကြမ်းပြင်မှာ ထွန်ထွန်လူးနေရော ။ ဝင်ဆိုဝင်၊ ထွက်ဆိုထွက် အာဏာစက်၊ အာစက်လည်း ပြင်းသဟ။

ပြီး သူ့မှာ စွမ်းတာ နှာမှုတ်ဆေးပဲ။

ဝုန်းဒိုင်းကြနေသည့် ပယောဂလိုလိုကိစ္စ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သတိမေ့မြောနေသလား၊ သူ့နှာမှုတ်ဆေးကို နှာခေါင်းထဲထည့်မှုတ်ပြီး မ နှိန်တစ်ပုဒ်ရွတ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း လူးလွန်ထထိုင်လာရောဟ။

ပြီး ဝမ်းရောဂါ။

ဝမ်းဒလဟောသွားနေလို့ မထနိုင်ဘူးလား။ သူ့ဆေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ရင် ဝမ်းရပ်သွားရော။

အဲဒါမျိုးကြောင့်လည်း သူ့ကို အားကိုးနေရသလိုမျိုးရှိသလို ပယောဂလည်း ကုနေသူမို့ သူမနှစ်မြို့ရင် ပညာပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ ပြုစားနှောင့်ယှက်မှာ လည်း ကြောက်လန့်နေကြရတာလည်း ရှိလေရဲ့ ။

ဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ။

တစ်နေ့လည်း ကျရော

ဦးဗေဒါကြီးသွေးအန်လို့ သေပါရောဗျာ။ သီချိုင်းကုန်းက ပြန်အလာမှာ သွေးအန်ပြီးသေတာ။

သူ့ဆေးနဲ့ သူ ပြန်ကုလို့ မရဘူး။

အချို့ကတော့ သီချိုင်းကုန်းက သရဲတစ္ဆေတွေလုပ်လို့ သေရတာလည်း ပြောရဲ့ ။

အချို့ကလည်း သူ့ထက် ပညာစွမ်းသူရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သွေးအန်သေရတာလို့ လည်း ပြောကြရဲ့ ။

ဘယ်ဟာအမှန်လည်း ဘယ်သူမျှမသိကြဘူး။

အဲဒါနဲ့ ဦးဗေဒါကြီးရဲ့ အသုဘကို (.....) သီချိုင်းမှာ နေ့ချင်းပြီး မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်။

မနန်းရွှေခမျာလည်း အရပ်ဆိုးဆိုး သူလင်ရဲ့ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ပွဲမှာ ငိုကြီးချက်မနဲ့ ငိုလိုက်တာ။

သီချိုင်းကုန်းမှာ သတိလစ်မေ့မြောသည့်အထိပဲ ငါ့လူရေ။

(၄)

အချိန်ကာလ အတန်ကြာရော။ မနန်းရွှေ မီးဖွားရောဟ။ အဲဒါတို့ ရွာ
က အရပ်လက်သည် မိန်းမကြီး ဒေါ်ချုပ်ရိုးကသွားပြီး ကူညီမီးဖွားပေးရ
တယ်။

ဒီမှာ အံ့ဩဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်ကို လက်သည် မိန်းမကြီး ဒေါ်ချုပ်ရိုးနဲ့
မီးနေသူ မိန်းမသားများ မြင်ရပါရောလားကွာ။

အခြား မဟုတ်ဘူး ငါ့လူရေ။

မနန်းရွှေမွေးတဲ့ ကလေးဟာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမဲ့ လူနဲ့ လုံးဝ မ
တူဘူး။

မျောက်ကလေးနဲ့ တူနေတာပဲ။

မျောက်မှ တကယ့်မျောက်အတိုင်းပဲ။

နဖူးမောက်မောက်၊ မျက်လုံးခွက်ခွက်၊ လက်တံရှည်လေး။ ရင်ဘတ်
ကျယ်လေး။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း အမွေးနီရဲရဲတွေနဲ့ ။

ကလေးငိုသံ လူကလေးငိုသံနဲ့ မတူဘူး။

မျောက်ပေါက်စလေးအော်သည့် အသံမျိုးတဲ့ ဟ။ အဲဒါ ရွာထဲမှာ ချ
က်ချင်း နာမည်ကြီးသွားပါရော။

“မနန်းရွှေ မျောက်ကလေးမွေးသဟေ့”

“ဟုတ်ရဲ့ လား ... ဒေါ်ချုပ်ရိုးရဲ့ ”

“မခါးတို့၊ မိဂျမ်းတို့ သာ မေးကြည့်၊ အမွေးတွေနဲ့ တဲ့ ”

“ဟုတ်လား မဂျမ်း ဟင်”

“ငိုသံက မျောက်ပေါက်စအော်သည့် အတိုင်းပဲ”

“သူ့အဖေက မျောက်ဝံလိုမျက်နှာမျိုးဆိုတော့ ဖအေနဲ့ တူလို့ နေမှာ ပေါ့ဗျာ”

နောက်ဆုံး မီးနေအိမ်ကို သွားသွားပြေးကြည့်ကြပြီး အတည်ပြုလိုက်ကြတယ်။

မနန်းရွှေ လူမမွေးဘဲ မျောက်ပေါက်စလေး မွေးတယ်ဆိုတဲ့ စကား။

အဆုံးမတော့

တို့ ရွာကြီးရဲ့ ရှေ့ထုံးစံအတိုင်း လူစင်စစ်ကနေ ဘီလူးနဲ့ တူတဲ့ လူမွေးလာရင်၊ ခြေပြတ်လက်ပြတ်မွေးလာခဲ့ရင်၊ မျောက်လိုသဏ္ဌာန်မျိုးမွေးလာရင် ရွာမသန့်ဘူး။ ရွာနာမယ်တို့ အယူအစွဲရှိနေကြတော့

မနန်းရွှေတို့ သားအမိကို ရွာထဲမှာ မထားကြတော့ဘူး။

ရွာသီချင်းဝန်းကျင်မှာ သွားနေဖို့ ရွာက နှင်လိုက်ကြရတယ်။ အဲဒါကိုကြီးစိန်က မနန်းရွှေနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်နေကြတာမို့ သီချင်းကုန်းအစပ်ဝန်းကျင်မှာ တဲတစ်လုံး ဝိုင်းကူလုပ်ပေးပြီး မနန်းရွှေတို့ သားအမိကို သွားထားရတယ်။

ရွာထုံးစံအရ ရွာခိုက်မှာ စိုးလို့ ၊ မနန်းရွှေတို့ သားအမိ ရွာထဲကို လုံးဝ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး။

ဝင်လာတာမြင်ရင် နှင်ထုတ်ပြီး သူရပ်သည့်နေရာကို ရေဆေး ရေလောင်းချကြတယ်။

ကိုကြီးစိန်က မနန်းရွှေကို သံယောဇဉ်ကြီးသူ၊ ခင်မင်သူဆိုတော့ အချိန်ရရင် သီချင်းကုန်းဖျားက မနန်းရွှေတို့ သားအမိရှိရာကို သွားပြီး အ

စားအသောက်များ သွားသွားပေးရှာတယ်။

ပြောရရင်

မနန်းရွှေက တစ်သားမွေးပြီး၊ တစ်သွေးလှလို့ ပေါ့ကွာ။ မျောက်နဲ့ သဏ္ဌာန်တူသည့် ရင်သွေးကို မွေးပြီးမှ ပိုပြီး ဖွံ့ကားစွင့်ငွားဖြစ်လို့ အသားကို နှအိနေတာပဲ။

ကိုကြီးစိန် ဒီလိုသိရှိကြောင်းကုန်းဖျားက မနန်းရွှေတို့ တဲကို သွားသွားနေတာကိုမြင်တော့ ရွာက လူကြီးများက ပြောရော။

“ကိုကြီးစိန် ဘာလို့ မနန်းရွှေဆီကို သွားနေရတာလဲ”

“သူ ဒီရွာထဲလာခွင့်မရှိလို့ သွားတွေ့တာပေါ့ဗျာ”

ကိုကြီးစိန်ကလည်း မိုက်တိမိုက်ကန်းလူစားကွ။ လက်ရဲဇက်ရဲ ‘ဇ’လေးကလည်း ရှိတယ်။ လက်ဝှေ့တို့၊ သိုင်းတို့ လည်း တတ်တယ်။

“မင်း ဒီမိန်းမ မသန့်တာ မသိဘူးလား”

“မသန့်ရအောင် သူက နှူနေလို့ လား။ ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်နေလို့ လား။ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်စားနေလို့ လား ပြောဗျာ”

“မျောက်မွေးထားတဲ့ မိန်းမကွ ကြီးစိန်ရ”

“သူ့ဘဝပေး ကံအကြောင်းတရားကြောင့် မျောက်ပဲမွေးမွေး၊ ခြေပြတ်လက်ပြတ်ပဲ မွေးမွေး သူ့ရင်သွေးက သူ့ရင်သွေးပဲဗျ။ ဒါ ကူးစက်ရောဂါ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပုံက သဘာဝမကျဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကြီးစိန်ဗျ ကြီးစိန်”

နောက်ဆုံး ရွာရှေးရိုးစံ လူကြီးများ လည်း ကြီးစိန်ကို ပြောမနိုင်လို့

လက်လွှတ်လိုက်ရတယ်။

ကြီးစိန်က မနန်းရွှေရဲ့ လိုအပ်ချက်၊ ရေထင်းကအစ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးတယ်။ တစ်နေ့ကုန် စကားပြောချင် ပြောနေတယ်။

မနန်းရွှေခမျာလည်း ကိုကြီးစိန်ရှိနေလို့ တအားဖြစ်ပြီး ကိုကြီးစိန်ကို ခင်မင်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေရှာသည် ။

သင်္ချိုင်းကုန်းနံဘေး တောထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ခူးပြီး အခြားရွာများမှာ လှည့်လည်ရောင်းချ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရရှာတယ်။

ဈေးရောင်းထွက်ရင် မျောက်ကလေးနဲ့ သဏ္ဌာန်တူ သူရင်သွေးလေးကို ကျောမှာ ပုဆိုးနဲ့ သိုင်းချိတ်ပြီး ဈေးရောင်းထွက်ရရှာတာ။

ဆင်းရဲပင်ပန်းပေမဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးဖူလုံလေရဲ့ ။ ကလေးလေးအမည်ကိုလည်း သူ့အဖေအမည် အစွဲပြုပြီး ‘ဗေဒါလေး’လို့ အမည်ပေးထားလေရဲ့ ။

ဗေဒါလေးဟာ မိခင်နို့ကိုစိုပေမဲ့ လူစကား လုံးဝမပြောဘူး။ လူလိုမငိုဘူး။ အိ.....အိ.....ကွီ.....ကွီ.....ဒါပဲ အသံမြည်တယ်။ မိခင်ကိုလည်း ခင်ရှာတယ်။

(၅)

တစ်နေ့ ကိုကြီးစိန်ရဲ့ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုးများက ကြီးစိန်ကို ဝိုင်းပြောကြရော

“ကြီးစိန်”

“ဘာလဲ အမေ”

“နင် သင်္ချိုင်းကုန်းက နန်းရွှေတို့ ဆီကို မသွားနဲ့ ”

“သွားတော့ ဘာဖြစ်လို့ တုံး”

“နန်းရွှေက နင့်ကို ပြုစားလိမ့်မယ်ဟဲ့”

“သူက ကျုပ်ကိုပြုစားရအောင် စုန်းမမို့လို့ လားဗျ”

“ဟဲ့ ကြီးစိန်ရဲ့ သေသွားတဲ့ သူလင် မျောက်ဝံလိုလူကြီးကလည်း ပယောဂဆရာဟဲ့။ သူလည်း ဒီပညာတွေ မတတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မှာ လား။ နင့်ကို ဆေးခတ်ပြုစားလိုက်ရင် နင်ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သိရဲ့ လား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ။ သွားစမ်းပါ”

ဒီမှာ အစ်မဝမ်းကွဲကြီးများက မေးကြရော

“မောင်ကြီးစိန်”

“ဘာတုံး အစ်မ မြသီ”

“မောင်လေးနဲ့ နန်းရွှေ ချစ်နေကြိုက်နေကြလား”

“ဟာဗျာ

“ပြောပါ”

“မကြိုက်ကြပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် မောင်လေးက နန်းရွှေကို ချစ်နေသလား”

“အိုဗျာ အစ်မတို့ ကလည်း ဘာတွေမေးနေမှန်းမသိဘူး”

“သွားမကြိုက်နဲ့ ၊ မချစ်နဲ့ နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ တုံး”

“သင်းက ပညာသည် နဲ့ တူလို့ ဟဲ့”

“ဘာလဲဗျာ ပညာသည် ဆိုတာ”

“ပညာသည် ဆိုတာ ဆေးဝါးအတတ်၊ မန္တန်အတတ်၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲ တဲ့ လောကီ အောက်လမ်း ပညာတတ်သူ၊ ဖမ်းစားနိုင်သူ၊ ညှို့ယူနိုင်သူ၊ အကျိုးယုတ်အောင် လုပ်နိုင်သူကိုပြောတာ”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ ဒီမှာ အစ်မတို့ ၊ အမေတို့ ၊ မနန်းရွှေဟာ လူဗျာ လူ။ လူမှ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမ။ သူမရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ သဏ္ဌာန် တူတဲ့ လူသားကလေးကို ဘဝကံအကြောင်းချို့ငဲ့စွာ မွေးခဲ့ပေမဲ့ သူက လေးကိုသူ မစွန့်ပစ်ဘူး။ မိခင်စိတ်အပြည့်အဝနဲ့ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နေတဲ့ မိခင်မိန်းမ။ လူကို လူလိုမြင်ကြစမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျား တို့ ရော၊ ရှေးရိုးစွဲလူကြီးအချို့ရော အယူသီးမှုကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက် လူမရှိ၊ သူမရှိ သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်မှာ မသူတော်များ စော်ကားလို့ ဘဝပျက်သွားခဲ့ရင် အဲဒါ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ ပြောဗျာပြောကြစမ်းပါပြောကြလေဗျာ”

“သူမှ မကောင်းတာ”

“တော်ဗျာဖို့”

ကိုကြီးစိန် ဒေါသများ ပေါက်ကွဲပြီး ပြောချင်သည့်စကားများကို အား ရပါးရပြောလို့ သင်္ချိုင်းကုန်းရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့လိုက်တယ်။

ဒီ မှု မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ကိုကြီးစိန်ကိုကြည့်ပြီး မနန်းရွှေက မေးသတဲ့

“ကိုကြီးစိန် ဘာဖြစ်လာလို့ လဲ ဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မနန်းရွှေ”

“ဘာမှ သာ မဖြစ်တယ်၊ မျက်နှာကြီးကို နီရဲပြီး၊ ဒေါသထွက်နေပုံပဲ”

ကိုကြီးစိန်က ဘာမျှပြန်မပြောဘူး။ အပြင်မှာ ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထ ဖွာနေလိုက်တယ်။ အဲဒါ မနန်းရွှေက အသာအ ကဲခတ်ကြည့်နေရာကနေ

“ကိုကြီးစိန်”

“ကိုကြီးစိန်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မဆီကိုလည်း သိပ်မလာပါနဲ့ လား ကိုကြီးစိန်ရယ်”

“ဘာလဲ ကျုပ်လာတာ မကြိုက်လို့ လား”

“ကျွန်မက ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အရေးပေါ် အားကိုးစရာ ဆိုလို့ ဒီအချိန်မှာ ကိုကြီးစိန်ပဲရှိတာပါလေ။ ဒါပေမဲ့

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲပြောပါ”

“ကိုကြီးစိန်ရဲ့ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမများ နဲ့ ရွာထဲကလူတွေက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဟူး ကိုကြီးစိန်ရယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကြောင့် ကိုကြီးစိန်ရဲ့ ပျိုရွယ်သန့်စင်သည့်ဘဝတစ်ခု နစ်မွန်းထိခိုက်မှာ ကို ကျွန်မမမြင်ရက် လို့ ပါ ကိုကြီးစိန်”

မနန်းရွှေက ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလို့ လာခဲ့တယ်။ မနန်းရွှေမျက်ရည်ကျတော့ ကိုကြီးစိန် မနေနိုင်ဘူး။ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်များကို လက်နှင့်သုတ်ပေးပြီး

“မနန်းရွှေရယ် ကျုပ် မနန်းရွှေတို့ သားအမိကို သနားတယ်၊ ခင်

မင်တယ်။ ကိုယ့်နှမလိုရော၊ အစ်မလိုရော သန့်စင်တဲ့ သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နေတာပါ။ ခုချိန်အထိ ကျုပ် မနန်းရွှေအပေါ်မှာ ကာမဂုဏ်စိတ်နဲ့ ပြစ်မှားချင်သည့်အထိ လုံးဝ မရှိပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်မ ကိုကြီးစိန်ရဲ့ စေတနာမေတ္တာကို နားလည်ယုံကြည်ပါတယ် ကိုကြီးစိန်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလို မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုကြီးစိန်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ နစ်နာပွန်းပဲ့မှာ ကို စိုးရိမ်လို့ ပါ နော်”

“ထားလိုက်စမ်းပါ မနန်းရွှေ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းကို ကိုယ့်စောင့်နတ်များ နဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းက တစ္ဆေသရဲတွေ သိကြပါတယ်ဗျာဟားဟား:.....ဟား:

ကိုကြီးစိန်ဟာ မနန်းရွှေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှန်းသိလို့ ရယ်စရာစကားများကို ပြောရင်း စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။

ဒီမှာ ပဲ ကိုကြီးစိန် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲရှိ မရန်းပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး:

“မနန်းရွှေ မရန်းသီးတွေတောင် သီးနေပြီဗျာ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“မနန်းရွှေမရန်းသီးထောင်းလေး စားမလားဟင်”

“ကောင်းသားပဲ ကိုကြီးစိန်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တက်ခူးပေးမယ် ခဏ”

“အို ကိုကြီးစိန်မတက်နဲ့မခူးနဲ့ ”

ကိုကြီးစိန်က ပြောရင်းကနေ ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ပြီး မရန်းပင်ပေါ်တက်မလို့ ဟန်ပြင်ရော။ မနန်းရွှေက အတင်းဆွဲလို့ တားပါရော။

“ကျုပ်တို့ မခူးရင် သူများ ခူးသွားလိမ့်မယ်”

“မခူးပါနဲ့ ကိုကြီးစိန်ရယ် နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ တုံး မနန်းရွှေ။ မနန်းရွှေစားရအောင်”

“အိုမစားချင်တော့ဘူး”

“အလိုဘာလို့ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားတာတုံးဗျ”

“ဒါ ...ဒါ....သင်္ချိုင်းကုန်းက မရန်းပင် ကိုကြီးစိန်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး”

“တက်မခူးပါနဲ့ ရှင်။ အန္တရာယ်များ လွန်းလို့ ပါ။ ကိုကြီးစိန်.....ကျွန်
မကို စားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေရင် အခြားနေရာကရှာပြီး ခူးခဲ့ပါနော်။
သင်္ချိုင်းကုန်းထဲကအပင်မှန်ရင် ဘာအပင်မှ မတက်ပါနဲ့ ၊ မခူးပါနဲ့ နော်
ကိုကြီးစိန်”

“အင်းမနန်းရွှေတို့ ကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ အေးလေထားလို
က်ပါတော့”

“ကိုကြီးစိန် ထမင်းစားမလားဟင်”

“ဘာချက်တုံး”

“ငါးလေးအိုးကပ်နဲ့ ခွေးထောက်ရွက်ဟင်းချို”

“အေးစားမယ်၊ ထည့်”

အဲဒီနေ့က သူတို့ နှစ်ဦး ထမင်းလက်ဆုံစားရင်း
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့ ကြည်နူးချမ်းသာ ဖြစ်ရတဲ့
နေ့ကို ကိုကြီးစိန်က ဘယ်တော့မျှမမေ့ဘူးလို့ အစ်ကိုကို ပြောသွားဖူးတ
ယ် မောင်ညိုမှိုင်းရေ။

အဲဒီနေ့က ကိုကြီးစိန် (.....) သချိုင်းကုန်းကို မနက်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့
လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မနန်းရွှေတို့ သားအမိ မရှိဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။ သူ
တို့ သားအမိ ဈေးရောင်းထွက်သွားကြပြီ။

သူ သချိုင်းကုန်းထဲက မရန်းပင်ကြီးရှိရာကို လှမ်း လာပြီး မော့ကြ
ည့်လိုက်တယ်။

မရန်းပင်ဟာ ဝါးနှစ်ပြန်နီးပါး မြင့်လေရဲ့ ။

အ ရွက် များကြားမှာ မရန်းသီးနုလေးတွေ တွဲလောင်းခိုလို့ ။
နွားကျောင်းသားများ မတွေ့သေးလို့ တော်ရဲ့ ။ နို့မို့
လောက်လေးခွစာမိပြီး ပြောင်သွားနိုင်ရဲ့ ။

သူက သူသံယောဇဉ်ဖြစ်နေတဲ့ မနန်းရွှေလေးကို မရန်းသီးတွေ ခူး
ပေးချင်တယ်။ မရန်းသီးငါးပိချက်လေး စားစေချင်တယ်။ ပြီး မရန်းသီး
က ပေါ်ဦးပေါ်ဖျားမို့ များများ ခူးလို့ ရရင် မနန်းရွှေ ရပ်ထဲရွာထဲမြို့ထဲ
လည်ရောင်းလို့ ရတယ်။

ရောင်းလို့ ရင် ပိုက်ဆံရမယ်။ ပိုက်ဆံရရင် လိုချင်တာလေး ဝယ်လို့
ရတယ်။ ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခူးပေးချင်တာ။

သူ ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိုက်လိုက်ပြီး လူတစ်ဖက်စာ
မရန်းပင်ပေါ်ကို အခြေကနေစပြီး တက်လိုက်တယ်။

အပင်အလယ်လည်း ရောက်ရော

မရန်းပင်ကြီးက လှုပ်လာသလိုဖြစ်ပါရော။

ဒါနဲ့ သူက အတက်ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထင်
လို့ ပါ။ ဒါနဲ့ ဆက်တက်လိုက်ရော

အပေါ်မရန်းပင်အကိုင်းများ ဟာ လေလုံးဝမတိုက်ဘဲ လှုပ်ပါလေ
ရော။ လှုပ်သမှ တဝန်းဝန်းလှုပ်နေတာ။ အပေါ်မှာ လူများ ရောက်နေသ
လားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

အပေါ်မှာ လည်း လူနဲ့ တူတာ ဘာမျှမရှိ။

အံ့ဩစရာပဲ။

မရန်းကိုင်းများက လူတွေဝိုင်းလှုပ်သလို လှုပ်နေတာ။ သူကလည်း
ရောက်မှ တော့ မထူးဘူးဆိုပြီး ဆက်တက်ရော။

မရန်းပင်ပေါ်ကနေ ခါချဉ်တွေနဲ့ ပသန်လို ပုရွက်ဆိတ်၊ ပထုပ်ပနီလို
လို အကောင်တွေ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကျ လာပြီး ဝိုင်းကိုက်ကြပါရော။ သူ ဦး
ခေါင်းကိုခါ၊ ကိုယ်ကိုကုန်းပြီး ခါပေမဲ့ မရဘူး။

ဒီကောင်တွေ အဆိပ်အလွန်ပြင်းတာကိုး။

ဒီမှာ ပဲ အကောင်ပေါင်းများစွာ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကိုကျ လာပြီး ဦး
ခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ လက်နဲ့ ကုပ်ပိုးများကို ဝိုင်းကိုက်လို့ မခံနိုင်သည့်အဆုံး
မရန်းပင်အမြင့်ပေါ်ကနေ တစ်ချက်တည်း နောက်ပြန်ပြုတ်ကျသွားပါ
ရော

“ဗုန်း”

“အား ...အား”

“ဝုန်းဝေါဝေါဝေါ”

အံ့ဩစရာကောင်းတာက ကိုကြီးစိန် မရန်းပင်မြင့်ပေါ်က အောက်

ကို ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ဗုန်းခနဲအသံကို သီချိုင်းကုန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိ
နေကြသည့် အိမ်အများ စုက အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ကြတာပဲ။

ပဲ့တင်သံက တောရိပ်ကြောင့်ပဲလား။ ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး ထူး
ထူးခြားခြား အကျယ်ကြီးကြားလို့ လန့်သွားကြရော။

“ကိုဘမောင်ဘာသံကြီးတုံး”

“မသိဘူး။ တစ်ခုခုပြုတ်ကျတာလား၊ ဘာလားပဲ”

“အပင်ကြီးများ လဲရောသလားဟ”

“အားလို့ အော်သံပါ ကြားလိုက်ရတာဗျ။ တစ်ယောက်ယောက်
တော့ ဘာဖြစ်ပဲလဲ မသိဘူး”

“ဘယ်ဘက်ကအသံတုံးဟဖိုးအောင်တို့ ရ”

“သီချိုင်းကုန်းဘက်ကလို့ ထင်တာပဲဘကြီးဖြိုးရ”

အဲဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ အသံကို ကြားရလို့ ရွာသူရွာသားတွေတစ်ယောက်
တစ်ယောက် အော်ဟစ်စုံစမ်း မေးမြန်းနေတုန်းမှာ ပဲ

နွားကျောင်းသားလေးတစ်ဦး အပြေးအလွှားရောက်လာပါရော

“ဦးကြီးဘမောင် ဒေါ်လေးမြစည်.....”

“ဗျို့ ... ဒေါ်လေးမြစည်”

“ဟဲ့ ...သာဖိုး ...ဘာဖြစ်လို့ တုံးဟဲ့၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ”

“ဟို ...ဟို.... ဟိုဒင်း

“ဘာတုံးဟယ်အလန့်တကြား”

“ဒေါ်လေးရဲ့ သားအစ်ကိုကြီး ကိုကြီးစိန် မရန်းပင်ပေါ်ကပြုတ်

ကျပြီး သတိလစ်နေလို့ဗျ”

“ဟင်”

“အမယ်လေးလုပ်ကြပါဦးကျွန်မသား မရန်းပင်ပေါ်က ပြုတ် ကျလို့ တဲ့ တော်....ဟီး....”

“ဟေ ...ကြီးစိန် ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဘယ်မရန်းပင်ပေါ်ကတုံးသားဖိုးဟင်းဟင်”

“သချိုင်းကုန်းထဲက မရန်းပင်ဗျ”

“အမယ်လေး”

ဒေါ်မြစည်ရော၊ ဖအေလုပ်သူ ဦးဘမောင်ရော အမယ်လေး တပြီး သချိုင်းကုန်းရှိရာကို ပြေးကြပါရောဟ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေလည်း နောက်ကနေ အပြေးလိုက်ကြပေါ့ကွာ။

သချိုင်းကုန်းထဲက မရန်းပင်မြင့်ကြီးအောက် ရောက်ရော ကြီးစိန်ကို ပါးစပ်ထဲကနေ သွေးတွေအန်လျက်နဲ့ မြေပြင်မှာ မေ့မြောနေတာမြင်ရပြီ မိခင်လုပ်သူက အော်ဟစ်ပီပါရောကွာ။

“ဟဲ့ မြစည်၊ မငိုနဲ့ မအော်နဲ့ ။ ဒါ... သချိုင်းကုန်း”

“ကျွန်မသား...ကျွန်မသားလေးအမယ်လေး”

“ကြီးစိန်.....မောင်ကြီးစိန် ”

“ခေါ်လို့ မရတော့ဘူးဗျ”

“ဟေ့ အားလုံးဝိုင်းပွေ့ပြီး အပြင်ကိုသယ်ကြစမ်း”

“အသက်ရှိသေးလို့ လားဗျ”

“ရှိပုံရတယ်။ မသေသေးဘူး။ ရွာထဲကို ပြန်သွင်း”

ဒါနဲ့ ရွာသူရွာသားများ ကြီးစိန်ကို ဝိုင်းပွေ့ပြီး မကြရော။ အကျိုးနည်းကွာ.....လေးလိုက်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နှယ်၊ ယောက်ျားငါးယောက်မနည်းကို မယူရတယ်။

“ဘကြီးဘယ်အိမ်ကို သယ်ရမလဲ”

“ဦးသီလ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သယ်သွား”

အားလုံး ဘုန်းကြီး ဦးသီလကျောင်းကို သယ်ယူသွားကြရော။ တို့ ဆရာ ဘုန်းကြီးဦးသီလက ပယောဂလည်း နိုင်တယ်၊ ရေမန်းလည်း စွမ်းတယ်ကွ။ လည်ချောင်းထဲ အရိုးနင်နေရင် ဘုန်းကြီးသီလ ရေမန်းတိုက်ချ သပ်ချလိုက်ရင် ချက်ချင်းအန်ပြီး အရိုးကျရော။

ကံများ ဆိုးချင်တော့.....

ကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ မရှိဘူး။ ခရီးသွားနေသတဲ့ ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘကြီး”

“အိမ်ကို ပြန်ခေါ်သွား။ ဆရာကြိုင်ကို သွားပင့်ခဲ့ကြ”

ဒါနဲ့ ဒေါ်မြစည်တို့ အိမ်ကို ပြန်သယ်သွားကြရော။ ရွာခွေးတွေကလည်း လူနာသည် အုပ်စုကို ကြည့်ပြီး အူကြပါရောဟေ့”

အဲဒါကြည့်ပြီး....ဖွဟဲ့.....ဖွဟဲ့.....လုပ်သူလုပ်ကြ။ ဘုရားစာ ရွတ်သူရွတ်ကြပေါ့ကွာ။ ငိုသူကလည်း အော်ငို။ ညံနေတာပဲဟေ့။

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး ကြီးစိန်ပါးစပ်က သွေးတွေအန်နေတုန်းပဲ။ ခေါ်လို့ မရသေးဘူး။ အဲဒါ ပယောဂကုဆရာကြီး ဆရာကြိုင်ရောက် လာပြီး

ရေမန်းတိုက်လိုက်၊ မန်းလိုက်မှုတ်လိုက်၊ ကြမ်းပြင် လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်လိုက် လုပ်လည်း ကြီးစိန် သတိမရဘူး။

နောက်ဆုံး ဆရာကြိုက်က အစီအရင်ပစ္စည်းနဲ့ ကြီးစိန်ရဲ့ နဖူးပေါ်ပွတ်သပ်ပြီး မေးလည်း ကြီးစိန်မထူးနိုင်ဘူး။

သွေးတွေပဲ ပါးစပ်က စီးကျနေရော။

အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက မြို့ပေါ်မှာ ဆရာဝန်ရှားနေချိန်။ မြို့ဆေးရုံလည်း ဂျပန်ဗုံးစာ၊ အင်္ဂလိပ်ဗုံးစာမိပြီး ပျက်စီးနေချိန်ကိုးကွ။

ပယောဂဆရာကြီး ဆရာကြိုက် လက်လျှော့လိုက်ရော။ မြန်မာဗိဇ္ဇာဆေးဆရာကြီး ဆရာရွှေကိုပင့်ပြီး ဒဏ်ရာကို သုတ်သင်သန့်ရှင်းလို့ သောက်ဆေး မရအရတိုက်။ လိမ်းဆေးလူးပေးပြီး အနားကနေ ဘုရားစာများ ပဲ ရွတ်နေကြရတော့တယ်။

“ဟဲ့မြစည်”

“ရှင် ဆရာကြီး”

“နောင် သီချိုင်းကို မသွားစေနဲ့ ”

“မသွားနဲ့ လို့ နေ့တိုင်းပြောတာပါ ဆရာကြီးရယ်။ ဟို ပညာသည် လိုလို၊ စုန်းကဝေမလိုလို မိန်းမရှိရာကို သွားသွားနေရင်း ခုလိုမြင်ရတာပဲ ဆရာကြီးရဲ့ ”

“နောင်ကို အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ လည်း မပတ်သက်စေနဲ့ ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ဒါ.....ဒါနဲ့ သူ့အခြေအနေ.....”

“ကြည့်ရတာ သီချိုင်းကုန်းမရန်းပင်ပေါ်ကနေ ကျတာဆိုတော့ သိပ်ရိုးပုံမရဘူး။ ဒဏ်ရာတော့ သက်သာအောင် လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးခဲ့တာ

ပဲ။ ဆရာတော် ဦးသီလပြန်ရောက်မှ ပဲ ဆရာတော်ကိုပြပြီး လိုအပ်သလို လုပ်သင့်တာပဲ။ ကိုင်း.....ငါသွားမယ်”

ဗိန္ဒောဆရာကြီး ဆရာရွှေဟာ လူနာရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်တာကို အားလုံးမြင်ရပြီး အလွန်စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားကြရောကွာ။

မိဘနှစ်ပါးကတော့ အနားကနေ ‘သား’ရေ ‘လူလေး’နဲ့ တကြော်ကြော်ခေါ်ရင် မျက်ရည်လည်ရွဲပေါ့။

(၇)

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ရက်မြောက်သည့်တိုင် ကိုကြီးစိန် သတိမရသေးဘူး။ ညဘက်ရောက်တိုင်း ခွေးတွေက အိမ်ကိုကြည့်ပြီး အူကြ။

ငှက်ဆိုးထိုးသံလည်း ကြားရ။

ငှက်ဆိုးထိုးသံကြားရင် ဝါးရုံပင်၊ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ကျီးကန်းနဲ့ ဗျိုင်းတွေကလည်း လန့်ပျံ့။

ကျွက်ကျက်ညံပြီး ချောက်ချားစရာကြီးပေါ့ကွာ။

တစ်ခါတစ်ခါ လူမမာထံကလိုလို ညည်းသံကြီး ကြားရပါရော။ ‘လူမမာသတိရပြီဟ’ဆိုပြီး စောင့်လှန်မကြည့်ရင် လူမမာညည်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်နေရာရာက ညည်းသံဖြစ်ပြီး ကြောက်နေကြပေါ့။

“မကောင်းဆိုးဝါး ကပ်မှီနေသလား မသိဘူး”

“ညည်းသံတော့ ကြားတယ်ဟဲ့”

“သူညည်းတာ မဟုတ်တာအေ”

“ညဘက်ကို ခေါင်းရင်းကနေ ခြေသံကြားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အိမ်ထဲရံကို ပုတ်သံလည်း ကြားရတယ်”

“အမယ်လေးတော်”

“ထွက်မကြည့်ကြဘူးလားဟဲ့”

“ကြည့်တာပဲ။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး”

“ဆန်းတော့ ဆန်းနေပြီအေ့”

“ဆရာတော် ဦးသီလ မြန်မြန်ကြွလာရင် ကောင်းမှာ ပဲ”

“စောင့်ကြတာပေါ့အေ။ သူကံပဲပေါ့”

ဒီလိုပြောဆို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေတုန်း အိမ်ရှေ့မှာ ခေါင်းမီးခြုံထား
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လာရပ်ပါလေရောကွ။

အိမ်ရှင် ဒေါ်မြစည်က လှမ်းမေးရောဟေ့။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ကျွန်မ ပါ ရှင်”

“ဘယ်က ကျွန်မလဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ။ ပြောလေပြော ဘယ်သူ
လဲ”

ဒီမှာ ပဲ ခေါင်းမီးခြုံကိုဖွင့်ချလိုက်ရော အားလုံး လန့်ဖျပ်ကုန်ပါရော
ဟ”

“အမယ်လေး”

“ဟင်နင်.....နင်.....သွား.....သွား.....ခု ထွက်သွား.....သွား.....

“ကျွန်မမ.....ကျွန်.....မ.....”

“သွားလို့ ပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ဆွဲထုတ်ကွာ”

ဘယ်သူမှတ်လို့ လဲ။ မနန်းရွှေလေ.....မနန်းရွှေ။ မျက်ရည်လည်ရွဲ
နဲ့ အိမ်ခြံဝမှာ ရပ်နေတာ။ အိမ်ပေါ်ရှိလူအားလုံးက
ဝိုင်းနှင်မောင်းထုတ်ကြတာပေါ့။

သူမကို တစ်ရွာလုံးက မသန့်မိန်းမ၊ မျောက်ကလေးလို လူကိုမွေးတဲ့
မိန်းမ၊ မျောက်ဝံနဲ့ တူတဲ့ ကွယ်လွန်သူ ပယောဂကုဆရာကြီးရဲ့ မိန်းမဖြစ်
နေလို့ သူမကိုလည်း ပညာသည် ၊ စုန်းမ၊ ကဝေမလို့ တစ်ရွာလုံးက ထင်မှတ်ပြီး ရွာပြင်ကို ထုတ်ထားရတာ။

အခု သူမက ရွာထဲကိုဝင်လာရုံမကဘူး။ ကြီးစိန်တို့ ခြံဝမှာ ရပ်ပြီး ငို
နေရော။ အားလုံး ဒေါပွကြကုန်ပါရော။

သင်းမြူဆွယ်လို့ သူတို့ သား ခုလိုဖြစ်ရတာ။

သင်းပယောဂကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ။

သူမပြုစားပြီး အသက်နုတ်ခေါ်ထားချင်လို့ ကြီးစိန် သေမည့်အချိန်
ကို စောင့်နေတာဆိုပြီး မကျေနပ်မှုများ နဲ့ အမုန်းများကိုစုပုံပြီး ရိုက်မယ်၊
နှက်မယ်ပါ လုပ်ကုန်ကြရော။

မနန်းရွှေကလည်း မပြန်ဘူး။

ခြေစုံရပ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေဆဲပဲ။

ညီကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးအုပ်စုကလည်း ရိုက်မယ်၊ နှက်မယ်ဆိုပြီး တုတ်
တံခါးများ နဲ့ ဝိုင်းကြပါရောကွ။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဗိဇ္ဇောဆေးဆရာကြီး ဆရာရွှေရောက် လာပြီး လူအုပ် ကိုထိန်းလို့ ဝင်မေးရောကွ။

“ကလေးမ.....”

“ရှင် အဘ”

“နင် ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာတုံး”

“ဟို.....ဟို.....ကို.....ကိုကြီးစိန် မရန်းပင်ပေါ်က ကျကျတာ.....သသတိမရဘူးဆိုလို့ လာခဲ့တာပါ အဘရယ်”

“ညည်းနဲ့ ကြီးစိန်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုံး”

“ဟို.....ဟို.....မိတ်ဆွေတွေမို့လို့ ပါရှင်”

“ညည်းတို့ သမီးရည်းစားလား”

“အိုမ...မဟုတ်ပါဘူး။ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး”

“အခု ညည်းက ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့ လဲ.....ပြော.....”

“ကျွန်....မ...တတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် ကု ကုပေးချင်လို့ ပါ ရှင်”

“ညည်းက နားလည်လို့ လား”

“ဟုတ်.....ဟုတ်.....ကဲ့”

ဒါနဲ့ ကြီးစိန်ရဲ့ မိဘများကို ဆရာရွှေကမေးရော။ ကြီးစိန်မိဘများက လုံးဝ လက်မခံဘူး။

“သင်းယောက်ျားက ပယောဂဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာရှင်”

“ကလေးရဲ့ အသက်ကို သင်းလည်း သူ့လင်ရဲ့ ပညာနဲ့

နုတ်ယူခေါ်သွားချင်လို့ လာတာနေမှာ ပါ ဆရာကြီး”

“မိန်းမရုပ်ကိုက စုန်းမရုပ်မျိုး။ လှသလောက် အကြံပက်စက်မဲ့ မိန်းမ”

“သူက ကြီးစိန်ကို ကြိုက်နေသလား မသိဘူး”

“ကျွန်မတို့ ဆရာတော် ဦးသီလကိုပဲ စောင့်မယ် ဆရာကြီး”

“မြစည်....”

“ရှင်....ဆရာကြီး”

“ဘမောင်....”

“ခင်ဗျာ....ဆရာကြီး”

“မင်းတို့ ဆရာတော် ဘယ်နေ့ရောက်မှာ လဲ”

“မသိသေးဘူး ဆရာကြီး”

“ငါပြောမယ် ဘမောင်နဲ့ မြစည်။ မင်းတို့ သားရဲ့ အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး”

“ရှင်...”

“ဗျာ...”

“ငါအကြံပေးချင်တာက သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လိုအတတ်ပညာနဲ့ ကုကု၊ အရေးကြီးတာမင်းတို့ သား အသက်ရှင်ဖို့ အဓိကပဲ။ သူဘယ်လိုကုမလဲဆိုတာကို လက်ခံစေချင်တယ်”

“သူက စုန်းကဝေမ ဆရာကြီး”

“သူစုန်းကဝေဆိုရအောင် ဘယ်သူ့ကိုပြုစားလို့ လဲ”

“သား.....သား.....ကို.....”

“မင်းတို့ ဘယ်လိုသက်သေပြမှာ လဲ ပြော.....”

ဒီလို ဆရာရွှေကမေးလိုက်တော့ သူတို့ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ကြဘူး။

“ဒီကလေး သူ့ဘာသာသူဈေးရောင်းစားပြီး သူတို့ ဘဝသူတို့ ရိုးရိုး သားသား ကျောင်းစားနေတာတော့ အားလုံးအမြင်ပဲ မဟုတ်လား”

“အယောင်ဆောင်နေတာနေမှာ ဆရာကြီးရဲ့ ”

“အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်အမြင် မကန်းစမ်းပါနဲ့ ဟာ။ အသက်ငယ် သော်လည်း ၊ မိန်းမသားဖြစ်ပေသော်လည်း သူလည်း သူ့လင်သားရဲ့ ပညာတစ်စုံတစ်ခုတော့ ရချင်ရထားမှာ ပေါ့။ ငါ ဒီကလေးရဲ့ ပညာစွမ်းကို ကြည့်ချင်တယ်။ သူ့ခမျာလည်း ကြီးစိန်အပေါ် အတော်ခင်မင်သံယောဇဉ်ကြီးလို့ အသက်စွန့်၊ အရဲစွန့်လာခဲ့ပုံပါပဲဟာ။ ကုသခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

နောက်ဆုံး ဆရာရွှေက လူမှုရေးအသိစိတ်၊ ပညာသည် ချင်းနားလည်မှုစိတ်နဲ့ နားချလိုက်တော့မှ သူတို့ အားလုံး မယုံမရဲနဲ့ လက်ခံလိုက်ကြတယ်။

“ကလေးမ.....”

“ရှင်.....အဘ”

“ညည်းမောင်ကြီးစိန်ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာအောင် ကုသနိုင်မှာ လား”

“ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် အဘ”

“ကိုင်း.....ဝင်ခဲ့၊ ကုလုည့်”

မနန်းရွှေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝမ်းသာရိပ် လှစ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက်

ဆရာရွေ့ရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာပါရောကွ။

အားလုံးကလည်း အကဲခတ် ကြည့်နေကြပေါ့ကွာ။ ငါတို့ လည်း အနီးမှာ ရှိနေသကွ....မောင်မှိုင်းရ။

ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် အပြတ်ရှင်းပစ်မယ်ဆိုပြီး ဓားတွေ၊ တုတ်တွေနဲ့ အသင့်ကြည့်နေကြတာကလား။

ဒီမှာ သူမက ဦးစွာ ဘုရားစင်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၊ ဘုရားရှိခိုး ငါးပါး သီလခံယူလိုက်တယ်ဗျာ။

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားအပေါင်းတို့ ဘုရား ကျွန်မသည် ယနေ့တိုင် ကံငါးပါးကိုလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၍ နေခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုကြီးစိန်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ရောဂါဝေဒနာအား ပျောက်ကင်းချမ်းသာရန် အနန္တောအနန္တငါးပါးနှင့် အိမ်စောင့်နတ်အပါအဝင် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား။ ဆေးဩဇာများ ချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား။”

သည့်နောက် သူမဟာ ပါလာသည့် အိတ်ကလေးထဲက ဝါးဆစ်ဘူးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မန္တန်လိုလို၊ ဂါထာလိုလိုစာပိုဒ်တစ်ခုကို အကြိမ်များ စွာ ရွတ်ဆိုနေလိုက်တယ်။

(၃၇) အုပ်နဲ့ တူပါရဲ့ ကွာ။

ရွတ်လို့ လည်း ပြီးရော ဗိန္ဒောဆေးဆရာကြီး ဦးရွှေလူကို ရိုသေစွာ ဦးချပါရောဟေ့။ ဆရာလည်း အံ့ဩဝမ်းသာပေါ့။

“အဘဆရာကြီးကို ဦးတော်တင်ပါတယ်ရှင်”

“သာဓုဗျာ.....သာဓု.....သာဓု.....ငါ့သမီးကုသောဆေးတော်တို့ လ

ည်း ဆေးစစ်ဆေးမှန်ဖြစ်၍ (၉၆) ပါး အနာရောဂါတို့ အား ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းချမ်းသာပါစေသတည်း”

“သမီးကို ဆေးကုသခွင့်ပြုပါ အဘဆရာကြီးရှင်”

“အိမ်း.....အိမ်း...ငါ့သမီး တော်သကဲ့။ ဆရာသမားတို့ ရဲ့ ဂါရဝတရား၊ နိဝါတတရားများ လည်း သိပေရှိပေသကိုး။ ကိုင်း အဘ ခွင့်ပြုသကဲ့။ ကုစေဗျာ”

သူမဟာ ဆေးကုသခွင့်ကို အနန္တောအနန္တငါးပါး ဆရာသမားနှင့်တကွ အိမ်ရှင်များ ထံမှာ ပါ ခွင့်တောင်းပြီးနောက် လူမမာကိုကြီးစိန်ရဲ့ မျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

သည့်နောက် ဝါးဆစ်ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက ခပ်ဖြူဖြူအမှုန့်အချို့ကို ဝါးပြောင်းပိုက်လေးရဲ့ ထိပ်ဝမှာ ထည့်သိပ်ပြီး ကိုကြီးစိန်ရဲ့ ဘယ်ဘက်နှာခေါင်းဝထဲသွင်းလို့ ပါးစပ်နဲ့ ပြောင်းဝတစ်ဖက်ကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်သွင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီလို နှာလိုအရာမျိုးကို ဝါးပိုက်လေးနဲ့ မှုတ်သွင်းလိုက်ရော ကြည့်စမ်းကွာ....လူမမာရဲ့ လူသေကောင်လိုဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာ တွန့်သွားပါရောဟ။

အားလုံး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြတာနော်။

ဒီမှာ သူမက လူမမာရဲ့ ညာဘက်နှာခေါင်းပေါက်ထဲကို ဝါးပိုက်လေးနဲ့ နှာလိုအရာမျိုးကို ပြောင်းပြီး မှုတ်သွင်းလိုက်ရော..... မောင်ညိုမှိုင်းရေ.....ငါ့လူရေ.....”

အသေကောင်လို လူမမာပါးစပ်ကနေ ညည်းသံကြားပြီး ရင်ဘတ်ကြီး လှုပ်လာပါလေရောဗျာ။

ကြည့်နေသူအားလုံး ဝမ်းသာကုန်ကြရောဟ။

ဆရာရွှေမျက်နှာလည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်ပြီး လက်မကို ထောင်ပြလို ဗျာ။

အဲဒီလို နှစ်ကြိမ် နှာမှုတ်သွင်းပြီးရော လူမမာနှာခေါင်းနဲ့ အသက်ရှူနေတာကို၊ ရင်ဘတ်လှုပ်ရှားနေတာကို ငါတို့ အပါအဝင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ကြပါရောကွာ။

ကြီးစိန်ရဲ့ မိဘများ ရော၊ ဆွေမျိုးများ ရော အံ့ဩဝမ်းသာပေါ့ ပြီးလည်း ပြီးရော မနန်းရွှေက လူမမာကြီးစိန်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကနေ ညာလက်ဝါးနဲ့ သုံးကြိမ်သပ်ချပြီး သချိုင်းရှိရာအရပ်ကို မျက်နှာမူလို့ ရောဂါများကို စွန့်ပစ်သလို လုပ်လိုက်ရော.....

သချိုင်းကုန်းရှိရာ အရပ်ဘက်ကနေ ‘ဝေါ’ဆိုတဲ့ အသံကြီးကြားလိုက်ရလို့ တို့ များအားလုံး လန့်ဖျပ်ကုန်ပါရောလားကွာ။

“ဆရာကြီး ပြီးပါပြီရှင်။ ကျွန်မ ပြန်ပါတော့မယ်”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ သမီး”

“ဒီညနေ နေဝင်ရီကရောမှာ သူပြန်သတိရလာပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါရှင်”

ဒီလိုပြောပြီး သူမက ဆရာကြီးဦးရွှေကိုရော ကြီးစိန်ရဲ့ မိဘများကိုရော ဦးချကန်တော့လို့ ပြန်သွားလေရဲ့ ။ ဆရာကြီးဦးရွှေက ဆုမွန်ကောင်းများ ပေးလိုက်တာလည်း အားလုံးကြားရရဲ့ ။

သူမဟာ ကိုကြီးစိန်ရဲ့ မျက်နှာကို ညှိုးငယ်တစ်ချက်၊ ဝမ်းသာတစ်လှည့်ကြည့်ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားလေရဲ့ ။

ညနေ နေဝင်ရီတရော နွားရိုင်းသွင်းချိန်လည်း ရောက်ရော လေတိုက်သလိုမျိုး တဝေါဝေါအသံများ ကြီးစိန်တို့ အိမ်ဝန်းကျင်မှာ ကြားရပါရော။

ဖုန်လုံးတွေလည်း လှိမ့်လို့ ၊ လူးလို့ ပေါ့ကွာ။

အံ့စရာပဲဟေ့။

စောင်ခြုံပေးထားတဲ့ လူမမာကိုကြီးစိန်ရယ်၊ လေတိုက်သံများ ငြိမ်လည်း သွားရော၊ စောင်ခြုံကြီးမလို့ ကုန်းထလာပါရောလေဟ။

“သား.....”

“လူလေး.....မောင်ကြီးစိန်”

“အမေ.....အဖေ.....”

“လူလေး.....ငါ့သားကြီး၊ သတိရပြီနော်.....နော်”

“ရပြီ အဖေ”

“အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိ သားကြီးရဲ့ဟီး”

အင်း....သူတို့ ခဗျာ ဝမ်းနည်းရင် ငိုကြရဲ့ ၊ ခု သားသတိပြန်ရတော့လည်း ဝမ်းသာလို့ အားရပါးရ အော်ဟစ်ငိုကြလေရဲ့ ။

ကြီးစိန် ပြန်သတိရပြီး လူကောင်းအတိုင်း ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားရော ရွာထဲရှိလူအားလုံးနီးပါးရောက် လာပြီး မေးကြမြန်းကြပေါ့။

ဒီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မရန်းပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျရသတုံးလို့ ဝိုင်းမေးကြတော့ ကိုကြီးစိန်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြတယ်။

မနန်းရွှေတို့ သားအမိဆင်းရဲလို့ ရောင်းစားရအောင် မရန်းသီးခူး

ပေးတုန်း မရန်းပင်လှုပ်လို့ ခါချဉ်များ ၊ ပုရွက်များကိုယ်ပေါ်ပြုတ်ကျရင်း သူပါ ပြုတ်ကျသည့်အကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။

မေ့မြောနေတုန်း ဘယ်ရောက်သွားသေးလဲလို့ ပယောဂဆရာကြီးနဲ့ ဗိန္ဒောဆရာကြီးတို့ ကမေးတော့ သူသိချိုင်းမှာ နေတယ်တဲ့ ။ သိချိုင်းကုန်းမှာ ရောက်နေတုန်း မနန်းရွှေရဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ ယောက်ျား လူဝံလိုလို ပယောဂဆရာကြီးရဲ့ ဝိညာဉ်နဲ့ လည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောသကဲ့။

သေဆုံးသူဝိညာဉ်ဆရာကြီး ဦးဗေဒါက သူနဲ့ အတူလာနေပါတဲ့ ။ အခုမှ အဖော်ရပြီလို့ လည်း ပြောသတဲ့ ။

ဒီမှာ သူက ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ နဲ့ အတူမနေဘူး။ နေချင်းနေရင် မနန်းရွှေနဲ့ အခြားမြို့ရွာကို ပြောင်းနေမယ်လို့ ဘုတောပြီး ပြန်ပြေးချိန်မှာ ပဲ ခုလို သတိရလာတာလို့ ပြောပါရော။

တစ်ဆက်တည်း ကြီးစိန်ကမေးရော.....

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကုပေးတာလဲ အမေ”

ပထမတော့ မပြောကြဘူး။ နောက်ဆုံး ဆရာကြီးဦးရွှေက မနန်းရွှေကိုယ်တိုင် သူရဲ့ သစ္စာပညာ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပညာ၊ ဆေးဝါးပညာနဲ့ လာရောက်ကုသပေးလို့ မင်းအသက်ရှင်ရတာလို့ ပြောရော ကိုကြီးစိန် အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားပါရောကွာ။

ဒါဆို မနန်းရွှေကို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာ ပေါ့လို့ ပြောပြီး ချက်ချင်းပဲ သွားမယ်လုပ်ရော အားလုံးက ဝိုင်းတားကြရတယ်။

“မသွားနဲ့ ဦး မောင်ကြီးစိန်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘဆရာကြီး။ သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်ဘူး လား။ ကျေးဇူးတင်စကား သွားပြောရမှာ

ပေါ့ဗျာ”

“နေဦး မောင်ကြီးစိန်။ လူကလေးခုမှ ကံကြီးကံကောင်းလို့ အသက်ပြန်ရှင်လာတာ။ အချိန်က နေဝင်ရီတရော အပုပ်ချိန်ကြီး။ ဒီအချိန် သင်္ချိုင်းကုန်းကို မသွားကောင်းဘူး။ နက်ဖြန်မိုးလင်းရင် မင်းတရော်ကင်ပွန်းနဲ့ ခေါင်းလျှော်ရေချိုးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို သန့်စင်လို့ အမွှေးနံ့သာဖျန်းရမယ်။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးအောင် ဘုရားရှိခိုး သိဒ္ဓိတင်ရမယ်။ ပြီးမှလူကလေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မနန်းရွှေကို သွားတွေ့လိုက်ပါ လူကလေး”

ဒါနဲ့ လူကြီးသူမ ဆရာကြီးများ ရဲ့ ဆိုဆုံးမစကားကို နားထောင်ပြီး အစားအစာများ အားရပါးရစားလို့ ဒီတစ်ည မြန်မြန်မိုးလင်းပါစေ ဆုတောင်းပြီး အိပ်ပစ် လိုက်လေရဲ့ ။

(၉)

မိုးလည်း လင်းရော မိဘများ စီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုး၊ အမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘုရားရှိခိုးလိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းစားသောက်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းရှိရာကို အပြေးကလေးလာခဲ့လိုက်တယ်။

မနန်းရွှေကိုကျေးဇူးစကားတွေ အများကြီးပြောစရာရှိနေတယ်လေ။

မနန်းရွှေက သူမကို သူ မရန်းသီးစားစေချင်မှန်း ကြိုးစားတာကိုသိတယ်။ မတက်ပါနဲ့ လို့ သတိပေးတာလည်း မနန်းရွှေပဲ။ တားသည့်ကြားက ကျွေးချင်လွန်းလို့ အရဲစွန့်တက်ခဲ့ပြီး သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာလည်း သူပဲ။

အခု ခင်မင်ရသူ မနန်းရွှေကြောင့် သူ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့်ရပြီး ကျေးဇူးစကားများကို အားရဝမ်းသာ သူမရဲ့ ဖြူဖွေးသန့်စင်သည့် မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း ပြောပြမည်။

သူ မနန်းရွှေကို ရင်နှင့်အမျှ ခင်မင်သည် ။

သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည် ။ သနားနေမိသည် ။

ချစ်သည် ဆိုသည့်စကားကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ပြောပြမည်ဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ပိုင်းဖြတ်ထားသည် ။

အခြေအနေပေးရင် ဒီနေ့ပြောချင်လည်း ပြောလိုက်မည်။ ကိုကြီးစိန်လှပသောစိတ်ကူးများ နဲ့ သင်္ချိုင်းအစွန်းရှိ မနန်းရွှေတို့ တဲရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။

“မနန်းရွှေ.....မနန်းရွှေရေ”

“ဗေဒါလေးရေ.....ဟေ့....ဗေဒါလေး”

“မနန်းရွှေ....”

ထူးသံမကြားရဘူး။ ဒီနေ့ စနေနေ့။ စနေနေ့ဆို သူမရဲ့ မွေးနေ့မို့ မနန်းရွှေ ဈေးရောင်းထွက်လေ့မရှိ။

သို့နှင့် တဲသို့ဝင်ကြည့်လိုက်တော့.....

မနန်းရွှေလည်း မရှိ၊ ဗေဒါလေးလည်း မရှိ။

စားအိုး စားခွက်နှင့် စောင်၊ ခေါင်းအုံးများ လည်း မရှိတော့။ သူမနန်းရွှေရဲ့ အမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း သင်္ချိုင်းကုန်းအန့် အရူးတစ်ယောက်လို လိုက်ရှာခဲ့သည် ။ သည့်နောက် သင်္ချိုင်းကုန်းဝန်းကျင်မှာ ရှာလို့ မတွေ့တော့။ နီးရာရွာထဲကို လိုက်မေးကြည့်၊ ရှာကြည့်တယ်

။

အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။

နောက်ဆုံး နီးရာအိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်မေးကြည့်လိုက်ရော။

“မနန်းရွှေလား...။ မနန်းရွှေ မနေ့ညနေပိုင်းကပဲ သူ့ကလေးလေးချီ ပိုးပြီး အိုးခွက်တွေနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ။ ကျွန်မတို့ က မေးတော့ ခြေဦးတည့်ရာသွားတော့မယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ ကိုကြီးစိန်”

“အို.....ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ.....မနန်းရွှေရယ်”

ကိုကြီးစိန်က အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မနန်းရွှေတို့ သားအမိကို နေရာအနှံ့အပြား လိုက်ရှာခဲ့ပေမဲ့ နေသာဝင်သွားရော၊ မနန်းရွှေတို့ သားအမိရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလို့ မရတော့ပါဘူး.....မောင်မှိုင်းရယ်

။

နောက်နေ့ နောက်နေ့များမှာ (.....)သင်္ချိုင်းကုန်း မနန်းရွှေတို့ သားအမိ ပြန် လာလေမလားလို့ သင်္ချိုင်းကုန်းတဲလေးကနေ နေ့စဉ်စောင့်နေပေမဲ့ ရာသီတွေ အလီလီသာပြောင်းရော သူမတို့ သားအမိလုံးဝပေါ်မလာခဲ့တော့ဘူး။

ကိုကြီးစိန်ကတော့....

နောက်ဆုံး ရဲဘော်ဖြူဗိုလ်ဘဝ ရောက်သွားသည့်တိုင်၊ အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲရောက်သွားသည့်တိုင် သူ့ရဲ့ ငယ်သံယောဇဉ် မနန်းရွှေကို လုံးဝမမေ့ဘူးဆိုတာ သူကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားသည့်တိုင် ရင်နင့်စရာ ဇာတ်ကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် ပြောပြသွားခဲ့လေရဲ့စာရေးဆရာကြီးရယ်။

မောင်ညိုမှ ိုင်း(သန်လျင်)

